

太子妃花

บันทึก
สน
มร
ชย
ย

เล่ม

2

อวัหุล (玉胡蘆) : เขียบ
ยฺยิ : ปล

ห้าสิบห้า

ยามพบพานเรื่องน่ายินดี แม้กระทั่งช่วงเวลาในการหลับไหลก็ดู
จะสั้นลง วันขึ้นปีใหม่ ขุนนางทั้งฝ่ายขุนและฝ่ายบุญต่างเข้าร่วมพิธีการใหญ่
ตามธรรมเนียม แต่ปีนี้มีความสำคัญเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งประการ นั่นคือการ
สถาปนาองค์รัชทายาทแห่งตำหนักบุรพาซึ่งเป็นประเด็นถกเถียงมานาน
หลายปี ด้วยเหตุนี้ ทุกตำแหน่งในวังจึงแทบไม่ได้หลับตาพักผ่อน รวมไปถึง
ถึงองค์รัชสี้อแพร องค์รัชจันฉู่ หรือแม้กระทั่งสำนักการสังคีต

ฟ้าเพ็งสาง เสียงระฆังและกลองหนึ่งหนักหนึ่งเบาดังขึ้นสองครั้งที่
หน้าประตูเพ็ญเทียน นี้เรียกว่า ‘เสียงสัญญาณกลองและระฆัง’ เมื่อได้ยิน
เสียงนี้ เหล่าขุนนางราชสำนักในเครื่องแต่งกายชุดขุนนางเป็นทางการจะยืน
เรียงแถวอย่างเป็นระเบียบหน้าประตูอุ่มหิน

ในเรือนเก่า ณ มุมหนึ่งหน้าต่างไปหู่ ลู่อันให้ไหลเยียวนั่งอยู่ริม
ขอบเตียงเตา เขากำลังเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ให้เสี้ยวหลินจื่อ เดิมคิดว่าเจ้า
เด็กคนนี้จะตื่นไม่ไหวเพราะเมื่อคืนเล่นจนตีกตื้น คาดไม่ถึงว่านางกลับนั่ง
ตาโตอยู่บนเตียงเตาตั้งแต่เขาเพิ่งผลักบานประตูเข้ามา

ฉีรตที่นอนอีกแล้วสิ...ผ้าปูที่นอนสีน้ำตาลอมเทาเปื้อกเป็นดวง เมื่อคืนบอกแล้วว่าอย่ากินผักนึ่งมากไปก็ไม่เชื่อ

ลู่อันให้ทำเสียงเดียดฉันท์ “โอหยา โตปานนี้แล้วยังฉีรตที่นอน หน้าไม่อายเหลือเกิน”

เสียวหลินจือรู้สึกอับอาย เมื่อลู่อันให้จะเปลี่ยนกางเกงให้ก็ไม่ยอม นางหันหลังแล้วใส่เอง ไม่รู้ว่าเริ่มเป็นแบบนี้ตั้งแต่เมื่อใด อ้อ...ดูเหมือนจะเป็นตั้งแต่ครั้งที่เสียวซุ่นจือถูกไล่ออกจากหน้าที่ หลังจากนั้นเวลาเปลี่ยนกางเกงนางก็เริ่มหลบคนมาตลอด

อันที่จริงลู่อันให้นึกสงสัยว่าองค์ชายสีผุดบางอย่างกับนางลับหลังหรือไม่ เจ้าเด็กคนนั้นยากจะคาดเดาความคิด จิตใจร้ายกาจมาแต่เล็ก จะก่อเรื่องใดก็ไม่น่าแปลกใจอีกแล้ว ภายหลังได้พบหน้ากัน อีกฝ่ายก็ทำหน้าเซิดใส่ ไม่แม้แต่จะเหลือบมองเขา ลู่อันให้จึงได้แต่เก็บำความสงสัยไว้ในใจ เรื่องแบบนี้ใช้ว่าจะถามออกไปตรงๆ ได้เสียเมื่อใด หากเด็กนั้นไม่รู้เรื่อง รู้จริงจริงๆ การถามออกไปก็มีแต่จะทำให้แหย่ง

ชุดปีใหม่ของเสียวหลินจือเป็นชุดอัส่านผ้าไหมเนื้อมันวาวสีเขียวใสดุ้งแวววาว โห่ยถามว่านางอยากสวมอะไร ไม่รู้ว่าใครสอนมา นางบอกอยากสวมชุดขุนนางลายกิเลนชั้นห้า โห่ยจึงสั่งให้คนปักรูป ‘เซี่ยจื่อ’¹³⁵ ไว้ทั้งด้านหน้าและด้านหลังเพื่อเอาใจนาง

เนื่องจากยังไม่ได้ขึ้นทะเบียนชั้นที่และยังมิได้ปฏิบัติตามระเบียบของวังหลวง นางจึงไม่ได้รับสิทธิพิเศษใดๆ ในวังด้วยเช่นกัน เสื้อผ้าทั้งหมดของนางล้วนแต่เป็นอู่เฉวียนโห่ยที่สั่งทำพิเศษให้จากนอกวัง อู่เฉวียนโห่ยเป็นคนละเอียด เสื้อผ้าที่ทำให้หนูน้อยจึงเป็นผ้าไหมและงานปักชั้นดีทั้งสิ้น

¹³⁵ สัตว์ในตำนานของจีนโบราณ มีรูปร่างเหมือนวัว ตัวเท่าแพะ มีลักษณะคล้ายกิเลน มีขนดกสีดำแซมปกคลุมทั่วร่าง ดวงตาสุกสว่างเยี่ยมด้วยจิตวิญญาณ มีเขาหนึ่งเขานบนหน้าผาก เป็นสัญลักษณ์แห่งความยุติธรรมและการบังคับใช้กฎหมาย

แต่งตัวเสร็จเรียบร้อย หลังจากที่อยู่อันให้เช็ดหน้าเช็ดตาให้แห้งแล้ว ก็จูงมืออ่อนนุ่มนิ่มไปยังเรือนของอุ๊เหวียนโฮ่ยว

เช้าวันขึ้นปีใหม่ พวกเขาต้องรีบไปอวยพรปีใหม่ให้ชีซื่อจงก่อนฟ้าสว่าง ไปเร็วหรือช้าเกินไปก็ได้ ไปเร็วเกินไปจะรบกวนการนอน ไปช้าเกินไปก็จะดูไม่จริงใจ ชีซื่อจงผู้นี้ไม่เหมือนคนอื่น ประณิบัติผู้คนต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ แต่ถ้าคิดจะประณิบัติชีซื่อจงก็ต้องใส่ใจเป็นพิเศษเท่าไรก็พอ มิฉะนั้นอาจถูกจับจุดอ่อนได้โดยไม่รู้ตัว ช้ายังจดจำไว้ในใจโดยไม่แสดงออก และผลที่ตามมาอาจร้ายแรงยิ่งกว่าการไม่ไปแสดงความเคารพเสียอีก

เวลานี้ฟ้าเพิ่งจะเริ่มสว่าง ยังมีไอหมอกจางๆ ในอณูอากาศ อุ๊เหวียนโฮ่ยวถามเสี่ยวหลินจื่อ “จำคำพูดได้หรือไม่”

“จำได้” เสี่ยวหลินจื่อทอดขวาน้ำเต้าไปน้อยพร้อมผงกศีรษะอย่างว่าง่าย

เมื่อเข้าไปใกล้ลานเรือนก็ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวของชั้นที่กำลังยกน้ำ แสดงว่าตื่นแล้ว คงกำลังบ้านปาก พอผลักประตูเข้าไป ชีซื่อจงก็เดินออกมาจากห้องพอดี “เอ? ฟ้ายังไม่ทันสว่าง มาทำอะไรกันเล่า”

อุ๊เหวียนโฮ่ยวยิ้มอย่างนอบน้อม “พาเจ้าหนูมาอวยพรปีใหม่ชิงกงขอรับ”

ชีซื่อจงโบกมือ “ไม่จำเป็น ระหว่างเจ้ากับข้ายังต้องมากพิธอีกหรือไร เมื่อคืนจุดดอกไม้ไฟประทัดโครมคราม เด็กน้อยจิตใจยังอ่อนไหวหนักไหมให้นางพักผ่อนให้มากๆ”

อุ๊เหวียนโฮ่ยวกระจ่างแจ้งดี ร่างผอมสูงค้อมกายคำนับ “นอนหลับพักผ่อนเมื่อใดก็ได้ การของท่านพอบุญธรรมย่อมสำคัญกว่าอยู่แล้วขอรับ”

ก่อนสั่งให้เสี่ยวหลินจื่อการะชีซื่อจง เด็กน้อยรินน้ำชาหวานจากขวาน้ำเต้า แล้วยื่นส่งให้ด้วยความระมัดระวัง “ข้ามาอวยพรปีใหม่ท่านพ่อ ชี ขอให้ท่านพ่อมีสุขภาพแข็งแรง กินอิ่มนอนหลับจนถึงเช้า”

น้อยครั้งที่นางจะมีโอกาสได้พูดคุยกับผู้อื่น จึงยังพูดได้ไม่มากนัก

เสียงกระຈังไล่ลากยาวอย่างน่ารักน่าฟัง

ชีช็องจรับถ้วยชามาจิบหนึ่งอีก ในนั้นมีเก็กฮวย น้ำตาลกรวด และ เมล็ดบัว รสชาติหอมหวานชื่นคอ ให้ความรู้สึกสดชื่น

เขาถามนาง “ปีนี้อายุเท่าไรแล้ว”

เสี่ยวหลินจื่อเยกหน้าขึ้นมองจุมูกเหี่ยวของอีกฝ่าย รู้สึกกระสับกระส่ายเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเขา “ปาวสี่ขวบแล้ว”

ชีช็องจกล่าว “ปฏิบัติหน้าที่ได้ดีทีเดียว ชื่อเสียงของเจ้าดังไปทั่ววังหลวงแล้ว”

เสี่ยวหลินจื่อคุกเข่าลงกับพื้นแล้วโขกศีรษะเสียงดังสามครั้ง “เป็นเพราะท่านพ่อชื่อบรมลั่งสอนปาวได้ดี”

ชีช็องจยืมเอือก “ข้าไม่ได้สอนอะไรเจ้าสักอย่าง เป็นเพราะเจ้าเกิดมามีพรสวรรค์ องค์ชายสี่ของเจ้ากำลังจะเป็นองค์รัชทายาทแล้ว ต่อไปอนาคตก็จะทะยานไกล ยังรู้จักรินน้ำชาคารวะข้าอีกก็นับว่าไม่เลวแล้ว ลูกขึ้นเถิด”

แม้ปากจะพูดเช่นนั้น แต่ในโลกลับพึงพอใจต่อทำที่อ่อนน้อมของอู่เฉวียนโฮ่ยในเวลาอย่างมาก เขาเป็นหัวหน้าชั้นที่ในวังหลวงแห่งนี้ จะยอมให้มีใครที่แตกต่างจากตนเองได้อย่างไร

คำพูดนี้ของเขามีนิยามได้วางแผนอนาคตให้เสี่ยวหลินจื่อแล้ว แว่กังวลฉายขึ้นตรงหว่างคิ้วของอู่เฉวียนโฮ่ย ปากก็กล่าวอย่างถ่อมตน “มาถึงขั้นนั้นหอรอกขอรับ ต่อให้ทะยานไกลเพียงใด ทว่าก็เป็นเพียงปาวรับใช้เท่านั้น หากมีไข้เพราะชึงกงสนับสนุน ก็คงไม่มีที่ให้ยืนได้เช่นนี้”

ชีช็องจตระหนักในวาจาบอกปิดของอีกฝ่ายดี จึงไม่สนทนาเรื่องนี้อีก เพียงแต่กล่าวเสียงเรียบ “เรื่องคราก่อนจัดการได้ดี”

“ขอรับ ไม่รู้ว่าใครกันที่ร้อนใจยิ่งกว่าพวกเรา ทั้งปลาไหลทั้งเนื้อย่าง”

เดิมชีช็องตั้งใจจะให้เสี่ยวหลินจื่อนำสำรับไปส่ง เด็กเล็กทำอาหารไม่สะอาด ถ้ายท้องสองสามครั้งก็คงไม่มีใครสงสัย อย่างมากก็แค่เรียกนาง

ไปโดยสักสองที แต่สุดท้ายคนในตำหนักอีกคนกลับอดรนทนไม่ไหวเสียก่อน กลายเป็นทำให้เรื่องแดงขึ้นมา แต่ก็ดีเหมือนกัน บังเอิญแต่กลับได้ผล เพียงแต่ไม่คิดว่าชื่อชูเพยที่ปกติไม่เคยออกหน้า คราวนี้กลับแทรกแซงอย่างแนบเนียน ส่วนองค์ชายสี่ผู้นั้นแม้อายุน้อยแต่ลึกล้ำนัก ตามหลักแล้วการป่วยควรจะทำเริบตั้งแต่คืนก่อน ทว่าก็อดทนกระทั่งเขียนอักษรตัวสุดท้ายเสร็จตอนกลางยามอุ้งวันพรุ่งแล้วค่อยล้มลง

“ในวังหลวงแห่งนี้มีใครธรรมดาบ้างเล่า...ต่อไปไม่ว่าจัดการเรื่องใดก็ต้องระมัดระวังรอบคอบให้มาก” ชี้อัจฉริยะเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ขณะเฝ้า

“ขอรับ” อุ๋ฉเวียนโหย่วรู้สึกไม่สบายใจนัก รู้ว่าต่อไปคงหนีไม่พ้นเรื่องพวกนี้แน่แล้ว

ชี้อัจฉริยะปรายตามองเสี้ยวหลินจื่อด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ฝ่าบาท พระราชทานทองคำแผ่นแก่เจ้า พวกเราที่เป็นบ่าวจึงมีอาจข้ามหน้าข้ามตาได้ ข้ามมอบก้อนเงินให้เจ้าแล้วกัน กลับไปก็ให้อู่กงของเจ้าพาไปซื้อของเล่นเถิด”

เสี้ยวหลินจื่อรับมาอย่างนอบน้อม “ขอบคุณท่านพ่อซี เสี้ยวหลินจื่อจะปฏิบัติหน้าที่อย่างรอบคอบ มิให้ท่านพ่อซีต้องผิดหวัง”

“หึๆ ช่างปากหวานนัก” ชี้อัจฉริยะหยดกายลุกขึ้น “วันนี้จัดงานพิธีให้องค์ชายสี่ วังหลังวุ่นวายนัก เจ้าก็ไปช่วยงานอีกแรงเถิด”

“ถ้าเช่นนั้นข้าขอตัวก่อนนะขอรับ” อุ๋ฉเวียนโหย่วค้อมแผ่นหลังพอมองเห็นแล้วออกจากลานเรือนไป

เมื่อได้ยินชื่อองค์ชายลูกพี่ลูกน้อง ดวงตาดำขลับของเสี้ยวหลินจื่อก็เป็นประกาย เดินมาได้ครึ่งทางก็เห็นขาแน่น บอกว่าจะกลับไปปัสสาวะที่เรือน วันนี้จะมีงานเลี้ยงขุนนางหน้าประตูอุ๋เหมิน ลานหน้าประตูเพิงเทียนมีเวรยามเฝ้าอยู่ทุกที่ ไม่สะดวกที่จะหลบไปปัสสาวะตามซอกหลืบ อุ๋ฉเวียนโหย่วต้องรีบไปจัดการงานที่ห้องครัวหลวง จึงปล่อยให้นางกลับไปเพียงลำพัง

เมื่อถึงยามชื่อ ระฆังและกลองที่ประตูปึงเขียนดั่งขึ้นแก้ครั้งแรกติดต่อกัน

กัน ขุนนางสำนักพิธีการอ่านราชโองการ เหล่าขุนนางในอาภรณ์สีดำ สีนํ้าเงิน และสีแดงพากันคุกเข่าลงบนลานกว้าง

เหนือบันไดหินหยกขาวสามชั้นหน้าตำหนักปึงเทียน ย่องเต้สวมมาลาเหมือนนกวันเก้าชั้นอันเป็นสัญลักษณ์เกียรติยศแห่งตำหนักบูรพาแก่ จูโจ้วด้วยพระองค์เอง

วันนี้อากาศแจ่มใสท้องฟ้าปลอดโปร่ง สายลมอ่อนเหนือลานระเบียงพัดผ่านใบหน้า ม่านไข่มุกหึงตัวลงมา จูโจ้ววัยเก้าขวบสัมผัสได้ถึงความสง่างามเมื่ออยู่ในงานพิธีนี้ พระบิดาทรงฉลองพระองค์สีดำปกายมังกรทอง พระมาลาประดับด้วยพู่ห้อยห้าสีสิบสองเส้น ส่วนพระมารดาทรงฉลองพระองค์แขนกว้างสีแดงเข้ม ชายแขนเลื้อยพลิ้วไหวตามสายลม พลอยสีนํ้าเงินบนมงกุฎหงส์หยกประดับมุกเปล่งประกายระยิบระยับภายใต้แสงแดด พระมารดาผู้อ่อนเยาว์และงดงามยืนเคียงข้างพระบิดา ดูกลมกลืนและเหมาะสมกันยิ่งนัก

จูอ๋างกล่าวกับจูโจ้ว “ทุกอย่างผ่านไปแล้ว เจ้าคือโอรสของเงิน”

ใบหน้าของจูอ๋างที่อยู่ในระยะประชิดเผยให้เห็นรอยยิ้มตรงหว่างคิ้วคมเข้ม

พระมารดาของเขาก็ก้มยิ้มให้เช่นกัน การที่นางยินยอมมาร่วมพิธีใหญ่กับพระบิดานั้นเป็นสิ่งที่เกินความคาดหมายของจูโจ้ว เขาจึงยิ้มตอบนางด้วยความซาบซึ้งใจ

จูอ๋างเหลือบมองท่าทางของสองเฮาซุน ดวงตาฉายแววพึงพอใจ เหมือนกับความรักและความอาลัยอาวรณ์ที่เคยมีต่อนางเมื่อครั้งยังอยู่ในตำหนักอ่อง ทว่าซุนเซียงหนิงกลับไม่สนใจเขาเลยแม้แต่นิด แม้ใบหน้าจะฉาบรอยยิ้มบาง แต่ดวงตากลับไม่มองเขา ทั้งที่เขาจำได้ว่าเมื่อคืนนั้นนางเป็นฝ่ายยิ้มให้เขาก่อน ท่ามกลางดอกไม้ไฟอันงดงาม มุมปากของนางขยับเล็กน้อย ทันใดนั้นในใจของเขาก็พลันโปร่งโล่ง

ฉันอึ้งจนคว้าข้อมือของขุนเชียงหนึ่งไว้โดยไม่สนใจสิ่งใดอีก ก่อนทอดสายตามองไปยังเหล่าขุนนางเบื้องล่าง สองเฮาขุนพยายามกระตุกมือหนีแต่ไม่สำเร็จ จำต้องปล่อยไว้เช่นนั้น ความเย็นชาปรากฏชัดเจน ไม่ปิดบังอำพราง เพียงแต่เพราะมีผู้คนมากมายจึงต้องคลี่ยืมบางออกมาพร้อมกัน

เหล่าขุนนางในราชสำนักไม่ได้เห็นหน้าสองเฮาหลายปีแล้ว แม้จะอยู่ห่างไกลเกินกว่าจะเห็นโฉมหน้าได้ชัดเจน แต่เพียงแค่มองมงกุฎหงส์บนพระเศียรก็เห็นได้ถึงความสง่างามของมารดาแห่งแผ่นดิน ไม่เหมือนกับผู้ที่ทันทูขั้วทรมานอยู่ในตำหนักคุณหญิงมาหลายปีเลยแม้แต่นิด สามิภรรยาคุณนี้ช่างคาดเดาจิตใจยากนัก

“ลูกเข้า...”

เมื่อได้ยินขันทูจากสำนักขันทีฝ่ายพิธีการประกาศ พวกเขาก็พากันหมอบกราบต่ำ แล้วไขกัศรชะการะกับพื้น

“ฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี เหนียงเหนียงทรงพระเจริญพันปี พันๆ ปี...”

ฉันจ้องมองเห็นพระบิดาจับมือพระมารดาได้แขนเสื้อกว้าง เริ่มจากการเกี่ยวนิ้วเบาๆ แล้วจึงกุมฝ่ามือไว้ ก่อนจะประสานนิ้วทั้งห้าเข้าด้วยกัน นิ้วเรียบบอบบางของพระมารดาถูกกุมไว้ในฝ่ามือของพระบิดา แต่ดูเหมือนจะขยับรั้งเล็กน้อย จู่ๆ เขาก็นึกถึงเช้าวันที่ฉันโหยวถือกำเนิด พระบิดากอบกุ่มมือบางของสตรีนางหนึ่งนอกประตูเียนซิง ในสายตาของเด็กอายุห้าขวบอย่างเขาเห็นแล้วช่างบาดตาหนัก

บนลานกว้าง เหล่าขุนนางกราบสามคำนับแล้ว เขาได้ยินเสียงแซ่ซ้องสรรเสริญ “องค์รัชทายาททรงพระเจริญพันปี พันๆ ปี” เมื่อมองไปรอบๆ ก็เห็นเพียงแผ่นหลังที่หมอบต่ำกับพื้น ทุกคนกำลังคุกเข่าให้เขา นี่เป็นครั้งแรกที่เขาสัมผัสถึงเกียรติยศของการยืนอยู่ ณ จุดสูงสุด

สายลมเย็นระลอกหนึ่งพัดผ่านดวงหน้าอันงดงามของเขา ภาพความ

ทรงจำของคืนที่หัวใจเต้นระรัวด้วยความหวาดกลัว ได้หลังคากระเบื้อง
สีนิลเสาดำภายในตำหนัก ภาพของการหมกมุ่นอยู่กับการให้ชั้นที่น้อยลูป
ใบหน้าและกอดเท้า...ความลับสนและความมืดมนเหล่านั้นผ่านพ้นไปหมด
แล้ว ริมฝีปากดงามของฉูโจ้วเฝ้ามองเข้าหากันเล็กน้อย

เสี่ยวหลินจื่อยืนมองจากปลายแถวที่อยู่ท้ายสุด ร่างเล็กในเสื้อคลุม
สีเขียวไผ่ปักลายเขียวจื่อยืนอยู่กลางลานด้านนอกประตูเฟิงเทียนที่ห่างไกล
ออกไป นางมองเห็นองค์ชายลูกพลับของนางที่เหมือนพระบิดาของเขา
ราวกับพิมพ์เขียว อีกฝ่ายสวมมงกุฎม่านไข่มุกกับชุดหยวนหลิงผาวสีดำ
ปักลายมังกรขดที่ป่าทั้งสองข้าง ร่างอันผึ่งผายของเขาดูสูงส่งราวกับเทพเจ้า
ผู้ทรงศักดิ์ ใบหน้าเล็กๆ แห่งมองจนปวดคอไปหมด

แต่นับจากนี้องค์ชายลูกพลับของนางก็จะห่างไกลจากนาง เขาย้าย
ไปพำนักตำหนักหนึ่งโหล่ที่อยู่ด้านหน้าตำหนักชิงหนิง นอกจากไปถวาย
บังคมซองเขาที่ตำหนักคุณหญิงในทุกเช้าแล้ว นางก็แทบจะไม่เคยเห็นนางของ
เขาอีกเลย

ในตำหนักของเขามีนางข้าหลวงและขันทีมากมายคอยรับใช้ ข้ายัง
มีช่วงอิ้วไหร่วิวขาวผ่องราวกับเด็กหญิงคอยตามหลังเขา พวกเขาถูกกักตัว
ให้อ่านตำรับตำราอยู่ในตำหนักบุรพาเพียงลำพัง ไม่ได้เรียนร่วมกับชื่อจื่อ
รายอื่นๆ และไม่รู้ว่ตั้งแต่เมื่อใดที่เขาเริ่มไม่สนใจนางอีกแล้ว

บางครั้งนางตามขันทีที่จัดถวายพระกระยาหารเข้าไปจัดสำรับใน
ตำหนักของเขา แกล้งเกะขอบโต๊ะพลางเหลือบมองเขา แต่เขาก็ไม่สนใจ
นาง ราวกับลืมเรื่องที่นางเคยอุ้มทำให้เขาและทำอาหารให้เขากินไปจนสิ้น
นางยังคงให้ความสำคัญเกี่ยวกับการดูแลอาหารการกินของเขาเท่าชีวิต โฉน
พระมารดาของเขาจึงไม่บอกเขาบ้าง

วัยเด็กของเสี่ยวหลินจื่อจึงเหลือเพียงความเสียเบงหา นอกจากนี้แล้ว
ก็มีแค่องค์ชายสามผู้อ่อนแอที่บางครั้งผ่านมาทางถนนตงอีแล้วเห็นนางลาก
ลูกแก้วหลากสีไปมาก็คจะคลี่ยิ้มบางให้นาง

ห้าสิบหก

ตำหนักหนึ่งหลัง...เพิ่มหนึ่งคนไม่สิ้น ลดหนึ่งคนไม่เพียงพอ

ผู้คนหน้าตำหนักเฟื่องเทียนเริ่มสลายตัว องค์กรที่เหลือแปรกำลังรื้อกระโจมงานเฉลิมฉลอง เวลาผ่านไปอย่างเสียดสี แสงอาทิตย์ยามเย็นแปรเปลี่ยนจากสีเหลืองเป็นหม่นมัว จากนั้นโคมไฟสีเหลืองนวลก็สว่างขึ้นบนถนนสายตะวันออกและตะวันตก ความรู้สึกที่ไม่แจ่มชัดในยามกลางวันพลันก่อตัวขึ้นได้ผ่านฟ้าในยามราตรี ฮองเฮาขุนนางผสมสีบนจานลือลือหน้าชั้นวางเครื่องประดับ ผสมอยู่ก่อนคืนแต่ก็ไม่เห็นว่าจะลงมือวาดสักที

ในตอนที่ปลายพู่กันจดถึงคอแจกัน นางก็เอ่ยถามก๊วยเซิ่ง “ทางด้านตำหนักหนึ่งชั่วโมงเป็นอย่างไบบ้าง องค์ชายสี่เคยชินกับการกินมื่อตึก คอยเตือนให้บ่าวไพร่ชุดใหม่พวกนั้นจดจำให้ขึ้นใจ”

เฟื่องจะผ่านไปเพียงครึ่งชั่วโมงก็ย่ำถึงสามครา

เมื่อตอนที่องค์ชายสี่ยังอยู่ พอฟ้ามืดเขาก็มักจะเข้ามานั่งในตำหนักของพระมารดา สองแม่ลูกไม่ได้พูดคุยกะไรมากนัก บางครั้งเขาก็นั่งมองนางวาดภาพเสียบๆ ฮองเฮาขุนนางมีเวลาว่างก็หยอกเย้าเขาสองสามคำ บางครั้ง

เขาก็นั่งฝนหมึกหรือเดินหมากที่โต๊ะ พอถึงปลายยามชวี สองเฮาซุนยังสั่งให้หลิห่มัวม้วยยกอาหารว่างมาให้เขา กินเสร็จจึงค่อยกลับไปนอน

แม่เด็กคนนั้นจะเรียนรู้การสำรวมตนมาจากพระบิดาของเขาจนยากที่จะคาดเดาความคิด แต่ถึงอย่างไรก็เป็นเด็กกตัญญู เป็นเพราะอีกฝ่ายเพิ่งย้ายออกไป ในใจของสองเฮาซุนคงรู้สึกว่างเปล่าและไม่คุ้นชิน

ก๊วยเซิ่งเคิ่งคำนับขณะกราบทูล “ทูลสองเฮา เตรียมการเรียบร้อยแล้วพะยะค่ะ ฝ่าบาททรงโยกย้ายชั้นที่ไปเป็นจำนวนมาก ทั้งชั้นที่ดูแลสำหรับชั้นที่ทำความสะอาด ชั้นที่จากกองพระภูษา พรักพร้อมทุกฝ่ายไม่ขาดตกบกพร่อง ทั้งยังกำชับความเคยชินขององค์ชายสี่แล้วด้วยพะยะค่ะ เหนียงเหนียงโปรดวางพระทัยเถิด”

สองเฮาซุนฟังแล้วก็ไม่กล่าวอะไรเพิ่ม แต่เรียกหลิห่มัวม้วยมาพบ
“เจ้าตามเป็นลงไปดูที่”

ตำแหน่งทงหน่วนเจียบสั่งตั้ง ปกติเวลานี้ยังคงมีแสงโคมสลัวสว่างและได้ยินเสียงสนทนาของฉูโจวเป็นครั้งคราว พอคนจากไปก็ว่างเปล่า ในตู้เหลือเพียงเสื้อผ้าชุดเก่าที่เขาเคยสวมตอนเด็ก มุมกำแพงมีคันทูหักพังสองอันตั้งอยู่ ผ้าปูที่นอนสีน้ำเงินเข้มปักลายสกุณาโผบินเหนือเมฆาพับเก็บอย่างเรียบร้อยบนเตียงสี่เสาขานไม้จ้อถานสลักลายนกกระเรียน

อันที่จริงสองเฮาซุนรู้สึกสงสารและละอายใจต่อเด็กคนนี้อยู่ในใจลึกๆ นางจำสมัยที่เขายังซุกซนได้ เวลานั้นไม่รู้จักเก็บกวาดห้องหับด้วยตนเองด้วยซ้ำ บางครั้งนอนหลับอยู่บนเตียงของตัวเอง พอได้ยินเสียงฟัวร้องกลางดึกก็จะไถลตัวลงจากเตียง วิ่งเข้าเปล้าเข้ามาในเรือนหลักของนาง ทำให้นางกับฉู่อย่างต้องกระอักกระอ่วนใจอยู่หลายครั้งหลายครา

หรือบางทีก็นอนหลับในตำแหน่งเฉียงของพระบิดา พอฟ้าเริ่มสว่างนางเพิ่งลืมตาตื่นก็เห็นแขนเล็กๆ ของเขาพาดอยู่บนเอวนาง กระทั่งภายหลังเขาสามารถจัดการดูแลตัวเองได้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ปีแรกที่สองเฮาซุนเก็บตัวอยู่ในตำหนัก นางทั้งไร้กำลังและยังละเลยฉูโจวในวัย

หกขวบ จะกล่าวว่าฉูโจวเติบโตขึ้นมาด้วยตัวเองก็ว่าได้ ต้องอดทนกับคำคิน
ที่น่าหวาดกลัว สะกดกลั่นอาการไอไว้ในอก แล้วจู่ๆ ก็เริ่มสงวนท่าทีและ
ความคิดของตนเอง

สองเฮาซุนลูปหมอนผ้าไหมที่ฉูโจวเคยนอนเบาะๆ สัมผัสได้ถึงความ
หนาวเย็นของคำคิน

หลี่หมั้วม้วนโปลอปข้างๆ นาง “สกุณาเติบโตใหญ่แล้วแต่ต้องจากรัง
ไปทั้งสิ้น องค์รัชทายาททรงมีความคิดของตนเองแล้ว เหนียงเหนียงมี
จำเป็นต้องเป็นกังวลหรอกเพคะ”

วาทีกกล่าวมีเหตุมีผล เมื่อได้ยินเช่นนั้น สองเฮาซุนก็ลุกขึ้น ใช้
ผ้าเช็ดหน้าปกลายดอกไม้สีขาวสะอาดเช็ดฝ่ามือแล้วเดินกลับตำหนัก ย่าง
ก้าวแผ่วเบาเดินไปตามชั้นบันได สายตาเหลือบเห็นนางผู้ยืนถือเส้าขนหาง
จามรีอยู่บนลานระเบียง ตอนที่อีกฝ่ายชำเลืองมองมาแล้วเห็นนางก็ค้อม
กายคำนับพลางขานเรียก

“สองเฮา”

สองเฮาซุนเดินเข้าตำหนัก ก่อนเห็นฉูอั่งนั่งบนเก้าอี้หุ้มผ้าไหมกลาง
ตำหนัก สวมฉลองพระองค์ผ้าปักสีน้ำเงินเข้ม

เพิ่งมาไม่นาน ชาที่นางข้าหลวงชงถวายยังไม่เย็น

เมื่อเห็นชายกระโปรงพลีวไหวเหนือธรณีประตู ฉูอั่งก็ยิ้มมุมปาก
แล้วกล่าวเสียงแผ่ว “กล่าวว่าเจ้าจะไม่คืนชิน เงินจึงมาดู”

สองเฮาซุนก้าวเท้าเข้าไปแล้วตอบเขาด้วยคำพูดของหลี่หมั้วม้วน
“ฝ่าบาททรงคิดมากไปแล้วเพคะ สกุณาตัวโตบ้างไม่บินจากรังเมื่อเติบโตใหญ่
อีกอย่าง...ก็ยังอยู่ในวังเดียวกัน อยากพบก็พบได้ทุกเมื่อ”

ร่างของนางยังคงมีโอเอียนของราตรีกาล ฉูอั่งรู้ว่านางเพิ่งกลับมา
จากที่ใด จึงไม่ได้แย่งนาง เพียงแค่กระเอนเบาๆ

ดวงหน้าด้านข้างที่อยู่ใเงมมีตชูปตบลงเล็กน้อย สองเฮาซุนชะงัก
ครู่หนึ่งแล้วกล่าว “อาการไอยังไม่หนักนัก โอสถที่ควรเสวยก็เสวยแล้ว แต่

ไม่เห็นพระองค์สนพระทัยสาลี่ต้นที่ห้องครัวหลวงถวาย กลับมาทำท่าน่าสงสารอยู่ที่นี้”

นานๆ คราวจะได้ยินวาทะจากนางลักครั้ง แม้มคำพูดจะเย็นชา แต่ก็ฟังออกถึงความห่วงใย ฉูอ้างรู้สึกอบอุ่นในหัวใจ “ฝีมือครัวหยาบกระด้างของชั้นที่พวกนั้นจะเทียบกับสองเฮาของเจิ้นได้อย่างไร” ดวงตาวาวเรียวตั้งตาทรงสัลดมมอง นัยน์ตาฉายแววอาลัยอาวรณ์อย่างปิดไม่มิด

สองเฮาซุนนึกถึงภาพที่เขากุมมือนางในตอนกลางวัน กลับรู้สึกไม่คุ้นชินกับการพูดคุยเช่นนี้จึงกล่าว “ถ้าเช่นนั้นก็ให้เสี้ยวหลินจือตุนถวายแล้วกันเพคะ ช่วงนี้เขากำลังเรียนรู้ฝีมือจากหลี่หมั้วมั่ว หม่อมฉันเห็นว่าสองพ่อลูกก็มีได้ช่างเลือกมากนัก” ระหว่างกล่าวก็ก้าวเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อชำระล้างร่างกาย

หลังจาก่วนวายอยู่เกือบครึ่งชั่วยาม พอกลับออกมาก็เห็นว่าฉูอ้างยังนั่งอยู่ที่เดิม ปกติแล้วทั้งสองฝ่ายจะเข้าใจกันโดยไม่ต้องเอื้อนเอ่ย นั่งอยู่สักชั่วยามหากนางไม่สนใจก็จะจากไป สองเฮาซุนไม่พอใจเล็กน้อย นางนิวหน้าแล้วเอ่ยอย่างสะกดกลั้นอารมณ์ “ดีมากมายแล้ว พระองค์ยังประทับที่นี่ทำไมเพคะ”

ร่างที่เพิ่งผ่านการชำระล้างใหม่สวมชุดเปื้อยจื่อคอกว่างปักลายดอกชบาสีชมพูอมแดง ยามที่สายลมพัดเข้ามา ชายเสื้อก็พลิ้วไหว เผยให้เห็นรูปร่างออรชรอ่อนแอ้น กลิ่นดอกไม้่ออนจางลอยอวลในอณูอากาศ เวลานี้นางมีความชำนาญในการปรุงเครื่องหอมด้วยตนเองแล้ว

ผิวขาวเนียนดังหยกขัด ริมฝีปากแดงฉ่ำน้ำ เพียงแค่นอนอยู่ในตำหนักเงียบๆ ก็ทำให้ฉูอ้างรู้สึกตาพร่า เขาลุกขึ้นเดินเข้าไปหา เมื่อนางข้าหลวงเห็นเขาก็พากันถอยหลังไป ฉูอ้างหยุดลงตรงหน้าซุนเซียงหิง ลูบผมที่ขมับของนางอย่างอ่อนโยน “เดือนหนึ่งอากาศยังเย็นนัก ชำระล้างร่างกายแล้วออกมาตากลม ไม่กลัวเป็นไข้หรือไร”

ขณะกล่าววงแขนเรียวยาวก็โอบรอบเอวนาง รังร่างเข้ามาแนบอก

ฉลองพระองค์หอมกรุ่นด้วยกลิ่นอำพันทะเล สองเฮาซุนเพิ่งรู้ว่าต้องเตี๊ยะระ
พระวรกายก่อนเสด็จมาที่นี่ นางหลบเลียงลมหายใจของเขาแล้วดันกาย
ออกห่างเล็กน้อย

“เย็นเล็กน้อยเพคะ หม่อมฉันจะพักผ่อนแล้ว เชิญฝ่าบาทเสด็จกลับ
เถิดเพคะ”

นางออกแรงอย่างไม่วีหวั่นเลยแม้แต่นิด จู๋อ้วงจึงผ่อนน้ำเสียงลง
“หากคืนนี้ฉันไม่อยากจะกลับแล้ว?”

สองเฮาซุนได้ยินเช่นนั้นก็เงยหน้าขึ้น มองสบสายตาเร่าร้อนของอีก
ฝ่ายด้วยความประหลาดใจ ช่วงขณะหนึ่งไม่รู้ว่าควรเอ่ยเช่นไร

จู๋อ้วงโน้มใบหน้าหล่อเหลาลงมา ต้องการจุมพิตริมฝีปากนางเบาๆ
นางกลับเบี่ยงหน้าหลบ จู๋อ้วงจึงจับดวงหน้าของนางกลับมาให้ตรง ทอด
สายตามองนางเงิบๆ แล้วจู่ๆ ก็ก้มลงขบเม้มริมฝีปากของนางอย่างอ่อน
หวาน

ลมหายใจหนักแน่น ลมพัดเย็นเยือกและแผ่วเบา เป็นสิ่งที่คุ้นเคย
ฝังกระดูง สองเฮาซุนถูกเขาครอบครองจนตื่นตระหนก สบพันสั่นกระพ
ก้นอย่างที่ไม่อาจควบคุมได้ ความรู้สึกฝังใจในซอกหลืบหนึ่งถูกขุดคุ้ยขึ้น
มาพร้อมกัน...

ความผิดหวังและความเวทนาที่ไร้คำพูดของเขาในยามดวงอาทิตย์
ตกดิน ไอลุ้นที่เย็นเยียบในอ้อมอก รอยยิ้มแห่งความรักที่ฉายออกมาทาง
หว่างคิ้ว แม้แต่การเสด็จมาเยี่ยมนางในตำหนักก็ยังทำให้อีกฝ่ายอึดอัด
กระสับกระส่าย...

สองเฮาซุนจึงผลักเขาออกอย่างแรง “พอแล้ว หม่อมฉันไม่ต้องการ”

จู๋อ้วงเซถอยหลังไปเล็กน้อย เขาลองหยั่งเชิงอย่างโหยหาและ
ระมัดระวังมาตั้งนาน แต่นางกลับเอาแต่ขบฟันแน่นไม่ยอมเปิดปาก เขาไม่
อาจล่วงล้ำได้จึงเอ่ยอย่างหมดอาลัย “ไม่มีทางหวนคืนแล้วหรือ...หรือว่า
เจ้าต้องการหย่าขาดจากฉัน?”

ลมหายใจของสองเฮาซุนชะงักไปครู่ “...หากเป็นไปได้ ขอฝ่าบาทมี
ราชโองการด้วยเถิดเพคะ” นางเบือนหน้าหนีไปสู่ความมืดข้างตำหนัก ไม่มี
ใครมองเห็นสีหน้านั้นได้ชัดเจน

ผู้อ้างทอดสายตามองรูปร่างที่ดูเหมือนไม่เคยคลอδυตรของนาง ใน
ใจพลันเกิดความสงสารเห็นใจอันยากจะบรรยาย เขาโอบไหล่นางเข้าสู่
อ้อมอก ร่างบางจมอยู่ในอ้อมกอดนั้น นางมีส่วนสูงเพียงแค่ไหล่ของเข
เท่านั้น ก่อนจะถามนาง

“เหตุใดเจ้าถึงยอมให้เงินผ่านม่านดอกไม้ไฟในคืนส่งท้ายปีเก่า ทำให้
จิตใจของเงินปั่นป่วน?”

สองเฮาซุนนิ่งงันไม่ยอมตอบ

แต่เขากลับมองนางทะลุปรุโปร่ง เป็นสามภรรยากันมาหลายปีติดก
แม้สีหน้าจะประดับรอยยิ้มบาง ทว่ากลับจดจำทุกอย่างไว้ในใจ นางยิ้มก็
เพราะเข้าใจบางอย่างในที่สุด และเริ่มมีแผนการสำหรับเขา ในวังหลวงแห่ง
นี้มีเพียงซุนเซียงหนึ่งเท่านั้นที่เขาจะปฏิบัติเช่นนี้ด้วย

ผู้อ้างดูใบหน้าหล่อเหลาของเขากับดวงหน้าของสองเฮาซุน “ไม่มี
วัน...ไม่ว่าจะเป็นรักแท้หรือรักลง สามปีแล้วที่เงินเองก็อาบพายุเลือดดาว
โลหิตมาเช่นกัน สิ่งที่เจ้าสูญเสียหรือขาดหายไป หากต้องการก็จงเรียกร้อง
คืนเถิด”

หากต้องการก็จงเรียกร้องคืนเถิด... ‘เกรงว่าเมื่อเรียกร้องไปแล้ว
ท่านจะเสียใจในภายหลัง ท้ายที่สุดก็ต้องเจ็บปวดกันอีก’

สองเฮาซุนนิ่งเงียบ นางข้าหลวงเดินเข้ามาจากข้างตำหนัก ก่อนปิด
บานประตูตำหนักสี่ขาบานสูงใหญ่ จากนั้นโคมไฟในตำหนักคุณหญิงก็
ดับลง

คืนนั้นห้องใต้ประทับในตำหนักบรรทมของสองเฮาซุน นับตั้งแต่
สองเฮาทรงพระครรภ์องค์ชายห้า อันที่จริงก็ล่วงเลยมากกว่าสี่ปีแล้วที่มิได้

มีเหตุการณ์เช่นนี้ สองฝ่ายมองกันและกันภายใต้แสงเทียนสลัวสีเหลืองนวล รู้สึกถึงความคุ้นเคยและความแปลกใหม่ที่บอกไม่ถูก บนแท่นบรรทมเกาะสลักลายหงส์เล่นน้ำท่ามกลางดอกโบตั๋น ชุนเซียงหนึ่งเบือนหน้าหนี ไม่ยอมสบสายตากับฉู่อั่ง มีเพียงฉู่อั่งที่จับจ้องมองนางโดยไม่ละสายตา

ในช่วงแรกเริ่ม การหยิ่งเชิงของเขาทำให้นางสิ้นสะท้าน สายตาของทั้งคู่ดูเลือนลอย ราวกับต่างนึกถึงความรู้สึกบางอย่างในอดีตอันแสนไกล ขึ้นมาพร้อมกันอย่างผิดกาลเทศะ เป็นความทรงจำที่หวนคิดถึงแล้วทำให้ทั้งสองฝ่ายต้องกระอักกระอ่วนใจ

ราวที่เป็นเพียงชั่วขณะสั้นๆ เท่านั้น จากนั้นเขาก็ปฏิบัติตนางอย่างอ่อนโยนและเอาใจใส่ เริ่มแรกอ่อนหวาน แต่เรื่องที่ฉู่อั่งไม่รู้ก็คือชุนเซียงหนึ่งกลายเป็นสตรีเปราะบางไปแล้ว ภายหลังเขารุนแรงขึ้นโดยไม่รู้ตัว กระทั่งถึงช่วงสุดท้าย สองเฮาซุนก็ขบขันเข้าที่ไหล่ของฉู่อั่ง ออกแรงหนักเสียจนเขาปวดปลาบถึงกระดูกไหปลาร้า คิ้วคมได้รูปขมวดแน่นเข้าหากัน และนั่นก็ยิ่งทำให้เขาตอบสนองอย่างรุนแรงขึ้น มอบความรักให้นางอย่างไม่คิดจะสะกดกลั้นเอาไว้อีก

ใต้แสงเทียนสีเหลืองนวล สายตาพิณจมองดวงหน้าของนางอย่างละเอียด ไม่เห็นแววอ่อนแอหรือร่องรอยการตำหนิเขาเลยแม้แต่น้อย เมื่อความรู้สึกจิตจางก็คือจิตจาง นี่เป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง แต่ก่อนนางมักจะเชื่อฟังและยอมคล้อยตามเขา แต่บัดนี้กลับเป็นเขาที่ทุ่มเทาให้นางพึงพอใจ

ฉู่อั่งกล่าวว่าสองเฮาซุนจะคิดมากจึงจุมพิตนางซ้ำแล้วซ้ำเล่า “เป็นเงินเองที่หลงผิดไป... สิ้นช่วงเวลานั้นเสียเถิด ต่อไปจะไม่เกิดขึ้นอีกแล้ว”

คำกล่าวนี้ถือเป็นคำสาบานและการตัดขาด เขาเองก็ปิดประตูใจแล้วเช่นกัน อดีตเสมือนบุปผาที่ผลิบานแล้วร่วงโรย ร่องรอยที่เหลือทิ้งไว้จากสิ่งที่ผ่านมาและผ่านไปล้วนแต่จบสิ้นลง ทั้งยังจะไม่หวนระลึกถึงอีก

คืนนี้ตำหนักคุณหญิงเยียบสงบผิดปกติ ภายในม่านปักลายหงส์และ

ร้อยสกุณามีเสียงเคลื่อนไหวแผ่วเบาดังไม้ขาดสาย เหล่าชั้นที่และนางข้าหลวงได้ยินเสียงฮ้องแต่ทรงอภิมรย์กับของเฮาอีกครั้งหลังจากห่างหายไปนาน ทั้งยังได้ยินเสียงลมหายใจเปลกหูของของเฮาที่พวกเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน เสียงนั้นแผ่วเบามาก กฎที่เฝ้าเวรยามก้มหน้าไม่กล้าเคลื่อนไหวรู้สึกเขินอายและตื่นเต้นราวกับกำลังมองเห็นความมีชีวิตชีวาของตำหนักหลังนี้

วันรุ่งขึ้นฉุโจวไปถวายบังคมพระบิดา ตำหนักหน้าว่างเปล่า เมื่อเดินไปด้านหลังก็เห็นชั้นที่อาวโสจางผู้ยืนก้มหน้าอยู่นอกประตูตำหนักของพระมารดา ยืนเฝ้ามาทั้งคืน ดวงตาทั้งสองข้างดำคล้ำ เขาใช้สายตาบอกฉุโจวเป็นนัยว่าอย่าเข้าไป

ก๊วยเซิ่งที่อยู่ข้างๆ เผยสีหน้าปลื้มปีติออกมา ก่อนก้มตัวต่ำทักทาย “โอ๊ะ องค์รัชทายาท จะไปจับน้ำชาที่ตำหนักตงหน่วนก่อนหรือไม่พะยะค่ะ”

อีกฝ่ายสวมชุดอิสานสีส้มอ่อนลายเถาวัลย์ ขานเรียกเขาว่า ‘องค์รัชทายาท’ อย่างคุ้นเคยสนิทสนมเลยทีเดียว ไม่อ้ำๆ อึ้งๆ อ้าปากพะงาบๆ เหมือนคนเป็นร้อนในอีกต่อไป ราวกับเพิ่งไล่เขาออกไปได้แล้วกลับมาหาขยพระมารดาผู้อ่อนโยนของเขาแทน ฉุโจวถลึงตาใส่ก๊วยเซิ่ง ข้างแก้มแดงเรื่อขณะสะบัดชายอาภรณ์จากไป

ก๊วยเซิ่งไม่ใส่ใจ คิดว่าตนกำลังทำเพื่อความสุขของแม่ลูกคู่นี้ เด็กน้อยจะเข้าใจอะไรเล่า เจ้าตัวค่อยๆ ถอยเท้ากลับมาอย่างเนิบช้า

วันนั้นฉุโจวกระดากอายเกินกว่าจะไปถวายบังคมพระมารดาที่ตำหนักคุณหญิงอีกครั้ง จนกระทั่งสองวันต่อมาจึงแวะไปในยามเช้าตรู่ พระมารดากับพระบิดาประทับคู่กันบนตั่งหลังอันสามขากลางโถงตำหนักนางสวมชุดทงจวงสีชมพูอ่อนปักลายดอกโบตั๋น ดวงหน้างดงามเปล่งปลั่งเป็นสีแดงเรื่อ รูปร่างอันผาเผยสง่างามของพระบิดาซบกับฉากกันลมลวดลายวิจิตร สายตาที่มองพระมารดาเปี่ยมไปด้วยความรัก ดูเหมือน

ตั้งใจจะเบนสายตามามองเขาแวบหนึ่ง รวากับกลัวว่าเขาจะกังวลว่าตนจะทำผิดกับนางอีก

ฉูโจวขัดเขินเล็กน้อย จึงเบนสายตาไปมองเสาตำหนักสีแดงเข้ม เมื่อเห็นดวงตากกลมโตดำขลับซ่อนอยู่หลังเสา ร่างเล็กเตี้ยสวมชุดขุนนางลายกิลิ้นขึ้นห่า เขาก็แสวงทำเป็นมองไม่เห็นแล้วเมือนหันไปมองเพดานตำหนักแทน

ตำหนักคุณหญิงเสียบเหงาหลายปี นานเท่าใดแล้วที่ไม่มีบรรยาการอันอบอุ่นเช่นนี้ สามพี่น้องอดรู้สึกกระอักกระอ่วนไม่ได้ ทว่าสองเฮาซุนกลับปฏิบัติตัวอย่างผ่าเผยเป็นธรรมชาติ

ฉูโจวรู้สึกว่พระมารดาเปลี่ยนไป แต่ก็บอกไม่ถูกว่เปลี่ยนไปอย่างไรบ้าง สองเฮาซุนซึ่งไปทีไ้เขียนหนังสือสลักลายมังกรคู่ตรงมุมห้องแล้วเอ่ย “ยืนนิ่งกันทำไม ของขวัญปีใหม่ที่เตรียมไว้ให้พวกเจ้าอยู่ตรงนั้น ก่อนหน้ายุ่งวุ่นวายเสียจนไม่มีเวลาแจกจ่าย”

นางข้าหลวงยกของขวัญมา ฉูเซียงได้รับกล่องไข่มุกจากทะเลใต้ ฉูโจวได้รับคันธนูยาวจากแดนตะวันตก ส่วนฉูฉีได้รับพู่กันขนหมาป่าที่ด้ามทำจากไม้หนานมู่ ฉูฉีรู้สึกประหลาดใจอย่างมาก ในความทรงจำตลอดสิบสี่ปีของเขา พระบิดาไม่เคยสนพระทัยในสิ่งที่เขาชื่นชอบมาก่อน ทั้งข่าวลือภายนอกต่างพูดกันว่าเขาเอาแต่หมกมุ่นกับการเลี้ยงนก

ฉูอ๋างกล่าวเพียง “ลูกพ่อ เจ้าเพียงแคเป็นตัวของตัวเองก็พอ”

ฉูฉีรู้สึกปวดร้าวอยู่ในใจ ความเจ็บปวดและความแค้นในอกยามนี้เหลือแค่ความสับสน ไม่รู้ว่จะแสดงออกอย่างไรเพราะว่จาประโยคนี

ตำหนักคุณหญิงกลับมารุ่งโรจน์อีกครั้ง ทุกวันจะมีนางข้าหลวงเดิน
เข้าออกประตูจิ่งเหอ พลุกพล่านและเต็มไปด้วยชีวิตชีวา แต่ในช่วงแรกไม่มีใครกล้ามาถวายพระพรสองเฮา เนื่องจากหลายปีมานี้เขตพระราชฐานชั้นในอยู่ภายใต้การดูแลของตำหนักจิ่งเหริน เมื่อจางก๊วยเฟยไม่มา เหล่า

พระสนมทั้งหลายจึงไม่กล้าล้ำเส้น

...

จนล่วงเข้าวันที่ห้า จางก๊วยเฟยจึงมาเยือนตำหนักคุณหญิงพร้อมเรียก อินเต๋อเฟยให้ติดตามไปด้วยกัน อินเต๋อเฟยเคยเป็นสาวใช้ห้องข้างของ จู่อ๋างตอนที่อยู่ตำหนักอ๋อง นางเชื่อฟังพระชายาและพระชายารองของ จู่อ๋างเสมอมา แม้เวลานี้จะเข้าวังมาแล้ว ทว่านิสัยว่าง่ายนี้ก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง จางก๊วยเฟยจึงมักพานางมาด้วยเมื่อต้องการพบฮ่องเฮาซุน

พวกนางมาถวายพระพรแต่เช้าโดยไม่ได้แจ้งล่วงหน้า จางก๊วยเฟย สวมชุดเปื้อยจื่อคอกว้างสีปะการังปักลายดอกบัว แต่งองค์ทรงเครื่องอย่างงดงาม หลายปีมานี้ที่ต้องทำหน้าที่ดูแลวังหลังทำให้ความเย่อหยิ่งของนาง ลดทอนลงไปมาก สีหน้าเปล่งปลั่งดูสุขุมมั่นคงขึ้น เมื่อเดินเข้ามาในตำหนัก นางก็ยิ้มบางก่อนกล่าว

“ฮ่องเฮาทรงสบายดีแล้วหรือเพคะ ปีนี้ทรงฉลองปีใหม่กับฝ่าบาท ทัวทั้งวังหลวงก็พากันโล่งอกได้เสียที”

ห้าสิบเจ็ด

ยังไม่ถึงเทศกาลโคมไฟ ผู้คนในวังหลวงกำลังอยู่ในช่วงฉลอง
เทศกาลปีใหม่ ตั้งแต่เช้าต้องกินของหวานเพื่อความเป็นสิริมงคลและรับ
โชคลาภ

หลี่หมั้วหมั้วปรุงนมตุ๋นมะละกอผสมผลซึ่งถวายเป็นของเสวย ในฤดูนี้
มะละกอถือเป็นของหายาก เมื่อเต็มผลซึ่งลงไปจะช่วยชะลอวัย ทำให้ผิว
พรรณผุดผ่องมีน้ำมีนวล ทั้งยังรักษารูปร่างสตรี ของเสวยไม่เคยเกี่ยว
เรื่องอาหารที่หลี่หมั้วหมั้วทำ จัดถวายอะไร นางก็กินสิ่งนั้น เมื่อคืนฮ่องเต้
ประทับค้างคืนที่นี่ อภิรมย์สุขสมจนรุ่งสาง ยามนี้หน้าอกของนางตึงแน่น
ไปหมด การตักอาหารแต่ละช้อนจึงเป็นไปอย่างเนิบช้า

หลี่หมั้วหมั้วมีอายุมากกว่าฮ่องเฮาซุนร่วมสิบปี แม่ฮ่องเฮาซุนจะมา
จากสกุลเล็กๆ แต่ก็เป็นครอบครัวที่มีฐานะพอสมควร หลี่หมั้วหมั้วดูแลนาง
มาตั้งแต่ยังอยู่ในห้องผ้าจนกระทั่งเติบโตใหญ่ ต่อมาได้ติดตามเข้ามายังตำหนัก
อ๋อง เฝ้ามองนางเติบโตจากเด็กสาวที่ไม่รู้ประสา ตั้งครรภ์ตอนอายุสิบห้า
ให้กำเนิดบุตรครั้งแรก จนกระทั่งสุขุมลุ่มลึกอย่างในเวลานี้ หลี่หมั้วหมั้วมอง

ดูการเปลี่ยนแปลงทุกอย่างในสายตาด้วยความสงบนิ่ง นางดูแลสองเฮาซุน โดยไม่มีปากเสียง ทว่าละเอียดลออและเต็มไปด้วยการปกป้องใส่ใจ

วันนี้มีหมอกหนา ลมที่พัดเข้ามาในตำหนักคุณหญิงหอบเอาความเย็น มาด้วย ปลายนิ้วของหลี่หมั้วม้วนสัมผัสเข้ากับปลายนิ้วอันเย็นเฉียบของ สองเฮาซุน จึงกระซิบอย่างอ่อนน้อม “เหนียงเหนียงปรนนิบัติฝ่าบาทอย่าง เหน็ดเหนื่อย ควรดูแลพระวรกายให้มากกว่านี้นะเพคะ”

แม้เสียงจะเบา แต่ก็ทำให้ผู้ที่นั่งในตำแหน่งต่ำลงไปได้ยินกันถ้วนหน้า นับว่าเป็นการออกหน้าแทนสองเฮาซุน

ตอนที่จางก๊วยเฟยก้าวเท้าผ่านประตูตำหนัก ก๊วยเซ็งก็นำความมา รายงานนางแล้ว

เวลานี้สองเฮาซุนแต่งองค์เรียบร้อยแล้ว นางแม่ริมฝีปากก่อนยิ้ม บาง “หมั้วหมั้วช่างเป็นห่วงช้านัก ถ้าฝ่าบาททรงได้ยินเข้าจะตำหนิเจ้าได้ ดู เจ้าจะเห็นพระองค์เป็นสัตว์ร้ายไปเสียแล้ว” แล้วหันไปกล่าวกับจางก๊วยเฟย “ดีหรือไม่ดีอะไรกัน ช่วงหลายปีมานี้ก็แค่พักผ่อนและหาความสำราญอยู่ในตำหนักเท่านั้น ไม่ได้พบชายารองเลี่ยนาน เจ้าเชื่อคำซุบซิบนินทาภายนอก ไปแล้วหรือไร”

นางเกล้ามวยสูง ปักปิ่นทองประดับทับทิม ดูเหมือนเพิ่งตื่นนอนไม่นาน เส้นผมสีดำขลับบอยหนึ่งทังตัวระบนเนินอก แลดูทั้งเอื่อยเฉื่อยและ เย้ายวนใจในคราเดียวกัน

จางก๊วยเฟยมองดูเสียบๆ บอกไม่ถูกว่ารู้สึกเช่นไร

กำแพงวังสูงสามจั้งที่มีอาจก้าวออกไปได้ เวลาแต่ละปีในวังหลวง ผ่านเลยไปอย่างเสียบเซียบ ระยะเวลากว่าสามปีที่ผ่านมานี้ ครั้งแรกที่นาง ได้เห็นสองเฮาซุนคือหน้าประตู่จิ่งเหอในเดือนสิบเอ็ดเมื่อปีที่แล้ว เวลานั้น สองเฮาซุนสวมชุดเป่ย์จื่อแขนกว้างสีแดงเข้ม นางเพิ่งก้าวออกมาจากประตู ชั้นใน สายลมอ่อนพัดผ่านใบหน้า ดวงดงามและอ่อนเยาว์ราวกับหยกขาว เกินความคาดหมายของจางก๊วยเฟยไปมาก

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปีนั้น หากเป็นสตรีอื่นเกรงว่าคงสะท้อนใจจนถึงขั้นพรากรชีวิต หลายปีมานี้ที่จางก๊วยเพยไม่ได้มารบกวนที่ตำหนักคุณหญิงเลยก็เพราะมั่นใจว่าสองเฮาซุนต้องอยู่ในสภาพทรุดโทรมโรยราอย่างแน่นอน ถึงขนาดคิดว่านางอาจจะเสียชีวิตไปแล้วหรือไม่ อันที่จริงจางก๊วยเพยอดรู้สึกสงสารอยู่ในใจไม่ได้...ถึงอย่างไรก็ร่วมทุกข์ร่วมสุขในตำหนักอ๋องกันมาหลายปี นางไม่ได้คิดจะบีบบังคับอีกฝ่ายให้จนตรอกถึงขั้นนั้น

แต่สิ่งที่คาดไม่ถึงที่สุดก็คือ...สองเฮาซุนกลับเปลี่ยนแปลงราวกับกลายเป็นคนละคน

ครั้งนั้นฮ่องเต้ไม่ทรงอนุญาตให้นางติดตามมาด้วย

จางฝูกอดแล่นทางจามรีไม่พูดไม่จาพลงเดินปรีเข้าไปในประตูจิงเหอ ด้านหลังคือกลุ่มซื้อจ้อที่เดินตามเข้าไปอย่างงุนงงราวกับฝูงเป็ดที่ถูกไล่ต้อนหรือไม่ก็ถูกผีเข้า จนถึงบัดนี้นางยังคิดไม่ออกว่าใครเป็นคนนำขบวนเดิมที่นางก็อยากจะทำมาด้วย ในใจเต็มไปด้วยความฉงนงงวยที่อยากจะทำคลีคลายให้รู้แจ้ง แต่เมื่อฮ่องเต้ส่งสายพระเนตรเป็นเชิงห้าม นางจึงไม่กล้ารบกวน

วันที่กลัมาก็เพราะสถานการณ์บีบบังคับให้ต้องมา จะด้วยเหตุผลหรืออารมณ์ความรู้สึก ถึงอย่างไรก็ต้องมา หากไม่มาจะกลับกลายเป็นผู้มีพิรุณแทน

ใบหน้ารูปไข่เกลี้ยงเกลารองจางก๊วยเพยประดับรอยยิ้ม “อันที่จริงหม่อมฉัน...มิได้หมายความว่าเช่นนั้น เพียงแต่คิดว่าองค์ชายสี่อยู่เคียงข้างสองเฮามาหลายปี จู่ๆ ก็ย้ายไปตำหนักบูรพาขององค์รัชทายาท กลัวว่าจะทรงรู้สึกว่าเขาไม่คุ้นชิน เป็นมารดาอย่ามอล้ายอาวรณ์บุตร พี่หญิงอินว่าใช่หรือไม่เล่า”

การที่นางเรียกอินต่อเพยว่า ‘พี่หญิงอิน’ นั้นไม่ถูกต้องตามขนบ แต่เนื่องจากเห็นว่าอินต่อเพยอยู่เคียงข้างผู้อ้างมานาน นางจึงใช้คำเรียกนั้นอย่างคล่องปาก

อินเต๋อเพยอี้มบางยามมองฮองเฮาซุน ก่อนตอบรับวาจาอีกฝ่าย ใน
สายตาเพยแหวโล่งใจ ท่าที่ยังคงสงบเสถียรมาง่ายเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

เมื่ออยู่ต่อหน้าอินเต๋อเพย ฮองเฮาซุนยอมไม่แสดงอาการใดๆ ออก
มา เพียงแค่กล่าวอย่างใจกว้าง “ลูกนกที่สยายปีกได้ลั่นแต่ต้องบินออก
จากรัง ไม่มีอะไรที่ไม่คุ้นชิน การสถาปนาเป็นองค์รัชทายาทก็เป็นเรื่องดี
ไม่ใช่หรือไร ตำแหน่งอันทรงเกียรตินี้มีผู้คนปรารถนาแต่ไม่ได้ครอบ
ครองมากมายนัก” ขณะกล่าวก็ปรายตามองจางก๊วยเพยแหวหนึ่งเหมือน
ไม่ได้ตั้งใจ

ทั้งที่ไม่ได้เอ่ยอะไรไปมากกว่านั้น แต่จางก๊วยเพยที่ถูกมองกลับรู้สึก
หวั่นไหวในใจอย่างบอกไม่ถูก

ไม่มีใครในวังหลังกล่าวพูดถึงเหตุการณ์ในอุทยานหลวงครั้งนั้นอย่าง
เปิดเผย แต่เดิมจางก๊วยเพยนับเป็นสตรีผ่าเผยตรงไปตรงมาคนหนึ่ง นางก็
เพียงแค่สั่งให้จิ้นชิวบอกเจาเช่อเหมยซึ่งเป็นคนบ้านเดียวกันเป็นนัยๆ ว่า
หาเหตุทำให้เหอซุนหวี่อับอายเล็กน้อย อย่างมากก็แค่แก้แค้นกระเด็นลัก
หยดสองหยด แม้ฮ่องเต้จะทรงสืบสวนหาความจริง แต่สุดท้ายก็คงแค่
ขุนซึ่งนางเท่านั้น

หว่านับตั้งแต่วันที่เด็กสองคนทะเลาะกันที่ริมกำแพงวัง และรู้ว่าซา
ที่ยื่นไปขัดต้องค์ชายสีในวันนั้นเกี่ยวข้องกับองค์ชายรอง จางก๊วยเพยก็รู้สึก
ไม่สบายใจอย่างมาก นางไม่กล้าชักใช้บุตรชายอย่างละเอียดด้วยซ้ำ การ
กระทำและวาทะที่บู่มบ่ามผิดไปจากเดิมของฉู่ค่วงในตอนนั้นเป็นสิ่งที่นาง
ไม่เคยเห็นมาก่อน บางคำพูดถึงต่อให้เข้าใจก็ต้องเก็บงำไว้ในใจ ไม่อาจพูด
ออกมาได้ ภายใต้วงหลวงที่โอบล้อมด้วยกำแพงแดงหลังคาเหลืองทองนี้
หากหลุดปากพูดออกมา เกรงว่าแค่ลมพัดก็เป็นที่รู้กันไปทั่วแล้ว

อันที่จริงจนถึงบัดนี้จางก๊วยเพยก็ยังคาดเดาไม่ออกว่าฮ่องเต้ทรงรับ
รู้เรื่องราวมากน้อยแค่ไหน ความคิดของอีกฝ่ายนั้นนับวันก็ยิ่งยากจะคะเน
นางพินิจมองฮองเฮาซุนอีกครั้งก็เห็นดวงหน้าสงบแต่มรอุยยิ้มที่

ตีความไม่ออก เท่านั้นที่รู้ว่านี่ไม่ใช่ขุนเสี่ยงหนึ่งคนเดิมแล้ว เมื่อก่อนไม่ว่าเรื่องใดก็เก็บไว้ในใจ แม้จะอัดอัดคับข้องใจก็ไม่ตอบโต้ แต่เวลานี้กลับเป็นคนที่ยากจะหยั่งถึงความคิด ไม่อาจมองเห็นความเข้าใจได้จากแวตาทหรือสีหน้าของนาง

จางก๊วยเฟยจึงเอ่ยอย่างอ้อมค้อม นางยิ้มเก้อเขินก่อนกล่าว “ฝ่าบาททรงหมายตองค์รัชทายาทมาหลายปี องค์กรรัชทายาทก็ไม่ทำให้ผิดหวัง ได้ยินว่าบรรดาความที่เขียนในวันนั้นไม่มีขุนนางในราชสำนักรายใดที่ไม่ยอมรับ ข้ายังอยู่ในระหว่างที่อาหารเป็นพิษด้วยซ้ำ หากสบายดีเกรงว่าคงจะโดดเด่นยิ่งกว่านี้ เกียรติยศนี้สมควรเป็นของเขาแล้ว”

หลังจากเสียบไปก็ดูเหมือนจะตั้งใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวอย่างลำบากใจ “หลายปีมานี้ฝ่าบาททรงให้หม่อมฉันแบ่งเบาภาระในหกตำหนัก เพราะไม่เอายากรบกวณการพักผ่อนของฮ่องเฮา บัดนี้้องค์รัชทายาทได้รับการสถาปนาตำแหน่งแล้ว ราชสำนักและวังหลังกลับมาเข้าที่เข้าทาง หากหม่อมฉันยังคงก้าวกายต่อไปก็เห็นจะไม่สมควร วันนี้จึงมาเพื่อขอให้ฮ่องเฮาทรงรับอำนาจกลับคืนไป หากทรงเป็นผู้ดูแลวังหลัง ทุกคนย่อมสบายใจมากกว่าพะคะ”

ฮ่องเฮาซุนรับฟังนางพูดจนจบอย่างอดทน แต่กลับไม่นำมาใส่ใจเลย แม้แต่นิด นางตอบเพียง “เมื่อฝ่าบาททรงมอบหมายให้เจ้าดูแล เป็นกงจะเรียกคืนมาได้อย่างไร หลายคนอยากเป็นฮ่องเฮาแต่ไม่มีโอกาส เจ้าได้ลองทำหน้าที่นี้ ต่อไปก็จะเข้าใจความยากลำบากของตำแหน่งเป็นกงบ้าง การเป็นฮ่องเฮาไม่ใช่เรื่องง่าย เป็นกงระลึกในความเหนื่อยยากของเจ้า ก่อนที่ฝ่าบาทจะทรงเรียกอำนาจคืนก็ให้เจ้าดูแลต่อไปก่อนเถิด”

ขณะกล่าวก็นึกทำเอาอ่อนแรง ดวงหน้าดงามดังแผ่นหยกปรากฏรอยแดงเรื่อ จางก๊วยเฟยรู้ดี...หลายวันมานี้ฮ่องเต้ประทับที่ตำหนักคุณหญิงมาโดยตลอด

ในความคิดก่อนหน้าของจางก๊วยเฟย นางคิดว่าฮ่องเฮาซุนคงจะเคียด

แค้นคู่อ้างไปชั่วชีวิต และไม่มีทางยอมคืนดีกับเขาแน่ ไม่คิดว่าอีกฝ่ายกลับ
ข้ามผ่านเรื่องนี้ไปได้ง่ายตาย มาถึงตอนนี้นางไม่อาจคาดเดาได้แล้วว่า
สองเฮาซุนที่ผ่านการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่จะเผชิญหน้ากับหกตำหนักด้วย
ท่าทีเช่นไร

หลังจากนั่งอยู่อีกพักหนึ่งก็ทูลลา

เมื่อจางก๊วยเพยลุกขึ้น พระสนมรายอื่นๆ ก็ไม่อาจนิ่งเฉยได้อีกต่อไป

ไม่กี่วันต่อมา โจวสีผินก็พานางในและเหล่าก๊วยเหรินเข้ามาถวาย

พระพร อันที่จริงมีเพียงไม่กี่คน บนเก้าอี้เท้าแขนไม้หวางฮวาทูลกลาง
ตำหนักหลักคือนางสนมอายุสิบหกถึงสิบเจ็ดปีราวสี่ห้าคน รูปลักษณะสามัญ
ธรรมดา ในปีถัดมาหลังจากเหอผินจากไป ฉู่อ๋างก็งดการคัดเลือกนางใน
หนึ่งปี หลังจากนั้นก็เปลี่ยนพิธีคัดเลือกนางในจากทุกสองปีเป็นทุกสามปี

ดูเหมือนว่าหลังจากสตรีผู้นั้นเสียชีวิตลง ฉู่อ๋างก็ได้ตะตะต้องหญิง
งามหน้าใหม่อีกในช่วงสองสามปีนี้

สองเฮาซุนมองโดยไม่แสดงออกทางสีหน้า รอยยิ้มบางตาม
ธรรมเนียมวังหลวงประดับบนใบหน้าที่แต่งแต้มเป็นอย่างดี

ขณะนี้เป็นยามเช้า แสงสว่างยังสลัวเลือนราง นางนั่งบนเก้าอี้ประทับ
ด้วยท่วงท่าสง่างาม มีบุคลิกสูงศักดิ์ บรรดานางสนมระดับล่างต่างไม่กล้า
เงยหน้าขึ้นมอง

โจวหย่าสวมชุดปีเจียสีเขียวอ่อนลายบุปผา รูปร่างอวบอ้วนโดดเด่น
สะดุดตาที่สุดในหมู่คนทั้งหมด สตรีอ่อนเยาว์มักชอบสีสันสดใส ชุดที่นาง
สวมวันนี้เห็นว่าไม่สะดุดตาที่สุดแล้ว นางจึงมีองค์ชายเจ็ดหนานวัยสาม
ขวบมาด้วย เป็นมารดานับแต่อายุสิบหกปีจึงทะนุถนอมลูกน้อยราวกับ
สมบัติล้ำค่า ไปไหนมาไหนก็ไม่ยอมให้ห่างกาย เวลานี้ดวงตากกลมโตของ
เด็กน้อยกำลังจ้องมองสองเฮาซุน ดวงหน้านั้นถอดเค้าโครงของมารดา ขณะ
ที่ดวงตาและคิ้วคล้ายฉู่อ๋าง สองเฮาซุนจึงคลี่ยิ้มให้เขา

“เสด็จแม่...” จูหนานไม่กล้ามองอีก เขาหันไปซุกหน้าลงกับเข่าของโจวหย่า โจวหย่าจับมือเขาไว้แล้วกล่าวกับสองเฮาซุนด้วยเสียงแผ่วเบาอย่างนอบน้อม “หม่อมฉันได้ยินจากก๊วยเพียวว่าเหนียงเหนียงมีสีหน้าเข้มขึ้น เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก วันนี้หม่อมฉันได้เห็นแล้วก็รู้สึกละอายในความต่ำต้อยของตนเองนัก เหนียงเหนียงงามเหนือกว่าพี่ๆ น้องๆ ทุกคนในวังหลังเลยเพคะ”

สองเฮาซุนไม่ใส่ใจ “จริงหรือ ชมเกินจริงไปแล้ว ถึงอย่างไรก็อายุมากแล้ว จะรู้ความสดใสของพวกเจ้าได้อย่างไร” ก่อนเห็นเฉาเชอเหมยส่งกล่องกระเบื้องเคลือบใบเล็กให้โจวหย่า ปากก็เอ่ยถาม “เจ้าถืออะไรอยู่เล่า”

โจวหย่าดีใจระคนประหลาดใจ “หม่อมฉันได้ยินว่าเหนียงเหนียงโปรดแบ่งประทีนผิวและชาดที่ปรุงเอง หม่อมฉันจึงให้คนไปเก็บน้ำค้างยามเช้าจากกุหลาบขาววิเศษมาทำไขบำรุงผิวดอกท้อถวายเหนียงเหนียงด้วยตนเอง หมายจะถวายแต่เหนียงเหนียง แต่ก็เกรงว่าฝีมือจะไม่ดีพอ อาจทำให้เหนียงเหนียงไม่พอพระทัยได้”

นางเอ่ยอย่างขาดเกรงและสำรวมท่าที แต่เห็นได้ชัดว่ามีความตั้งใจจริงเป็นอย่างมาก

สองเฮาซุนจึงเอ่ย “เมื่อทำมาแล้วก็ส่งมาให้เป็นกงดูที”

ก๊วยเซิ่งที่อยู่ข้างๆ ค้อมกายกระซิบ “สองเฮา...”

สองเฮาซุนไม่ตอบเขา “หายากที่ลิ้นจะมีใจนึกถึง คงไม่ถึงกับมีพิษหรือกระมัง”

เหล่านางสนมได้ยินดังนั้นก็รู้สึกอึดอัดเล็กน้อย หลายปีมานี้โจวหย่าเป็นที่รักใคร่ของผู้คนในหกตำหนัก หากไม่ใช่เพราะนางตั้งครุภักดิ์ต่อฮ่องเต้ ยังให้กำเนิดองค์ชายเจ็ดผู้หน้าเอ็นดู ยังไม่รู้เหมือนกันว่าบรรยาการในวังหลังจะหม่นหมองไปอีกนานเท่าใด ช้านางยังไม่ครอบครองความโปรดปรานจากฮ่องเต้เพียงลำพัง บางครั้งก็แบ่งปันพระเมตตาแก่ผู้อื่นด้วย แม้จะมีเสียงซุบซิบในนทาลับหลังและมีวาจาสงสัยกลางแครงใน

ตัวนาง แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นเพราะนางเป็นผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากเหตุการณ์นั้นเท่านั้น เมื่อสองเฮาเอ่ยประโยคนี้ขึ้นมาลอยๆ จึงทำให้คนฟังรู้สึกกระอักกระอ่วนขึ้นมา

ทันทีที่เปิดฝากระเบื้องเคลือบขนาดเล็กออก สิ่งปรากฏในคลองสายตาคือไขสีชมพูอ่อน สองเฮาซุนตะเตมาๆ แล้วทาบหลังมือ ความเย็นและกลิ่นหอมอ่อนซาบซ่านเข้าสู่ลมหายใจ เห็นได้ว่าเป็นสิ่งที่ทำขึ้นด้วยความตั้งใจจริงๆ

ตอนที่กำลังจะปิดฝา ฝูอ๋างที่เพิ่งเลิกราชการเช้าก็เดินมาจากลานระเบียงหน้าตำหนักเจียวไ้ ฉลองพระองค์หยวนหลังผาวสีด้าปกายมังกร ดูสง่างามน่าเกรงขาม เมื่อก้าวเข้าตำหนักมาก็คลี่ยิ้มกว้างให้นาง “วันนี้สองเฮาทดลองผสมเครื่องหอมอะไรอีกแล้วเล่า”

น้อยครั้งนักจะได้ยินน้ำเสียงอ่อนโยนของเขา ร่างสูงโปร่งก้าวเข้ามาด้านในตำหนัก ดึงดูดสายตาของเหล่านางสนมที่ไม่ได้รับพระเมตตาตามหานาน แต่ละคนดวงตาดำน้ำวไปด้วยหยาดน้ำ นัยน์ตาฉายแววรอคอย แม้จะอยากมองทว่ากลับไม่กล้าจ้องนานเกินไป

สองเฮาซุนยื่นมือไปให้อีกฝ่ายดู “ลีผินถวายไขบำรุงผิวแก้หม่อมฉัน หม่อมฉันรับไว้ด้วยความซาบซึ้งใจ เมื่อครูจึงได้ลองใช้ดูเพคะ”

ฝูอ๋างหันหน้าไปมองเล็กน้อย ก่อนเห็นโจวหย่า นั่งอยู่บนเก้าอี้เท้าแขนทางซ้าย เรียวคิ้วขมวดมุ่นเล็กน้อยราวกับไม่พอใจที่สองเฮาซุนถูกรบกวน

โจวหย่ามองบุรุษที่ทั้งเย็นชาและอบอุ่น ทั้งยังสลักลึกลอยอยู่ในกระดูกดำตรงหน้านาง ภายในอกเต็มไปด้วยความผูกพันอาลัยอาวรณ์ นางนึกขึ้นได้ว่านับแต่เดือนสิบสองเป็นต้นมา สองเต็กเสด็จมาเยือนตำหนัก อัครของนางน้อยลง น้ำเสียงของนางจึงเปลี่ยนเป็นนอบน้อมเอาใจ “หม่อมฉันได้ยินมาว่าเหนียงเหนียงโปรดการผสมเครื่องประทีนผิวเอง หม่อมฉันจึงตั้งใจเก็บน้ำค้างแรกในยามเช้ามาทำถวายเหนียงเหนียงเพคะ”

ระหว่างที่พูดก็ลูบท้องน้อยที่เริ่มนูนขึ้นเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัวพลางยิ้ม

ปากยิ้มอย่างอ่อนโยน

“ดูอย่างกลับดูเหยยเมยนัก ไม่ได้สนใจนางมากไปกว่านั้น เพียงแค่ตอบ “ลีผินกำลังตั้งครรภ์ ไม่ต้องห่วงวุ่นวายใจกับเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้หรอก สองเฮา ของพวกเจ้าขอไปใช้แต่สิ่งของที่ทำได้ด้วยตนเอง” ขณะที่พูดก็จับปลายนิ้วเอ็น ของสองเฮาซุนมากุมไว้ในฝ่ามือ

โจวหย่าซานรับ แต่สีหน้าไม่อาจซ่อนความอาลัยและเป็นกังวลได้ “ดูอย่างหันมาถามอีกว่าวันนี้องเฮาซุนรู้สึกละอย่างไรบ้าง หากมีอาการอ่อนล้า เหตุใดจึงไม่นอนพักผ่อนให้มากกว่านี้

จะให้สองเฮาซุนตอบว่าอย่างไร เกรงว่าคงไม่มีใครในวังหลวงนี้ไม่ เข้าใจความหมายในคำพูดของเขา

ฉู๋หานวัยสามขวบคิดถึงพระบิดามาก นับแต่คืนวันส่งท้ายปีจนถึง บัดนี้พระบิดายังไม่ได้มาเยี่ยมเขากับพระมารดาเลย แต่เมื่อก่อนพระบิดา มักจะอุ้มเขาแนบอกพาลงดูเถิดพระพักตร์ตรงดงามสัมผัสใบหน้าเล็กๆ ของเขา เสมอ

ฉู๋หานเกิดความรู้สึกร้อนใจแบบเด็กๆ จึงตื่นออกมาจากอ้อมแขน ของโจวหย่า แล้วเดินไปหาฉู๋อั่งที่นั่นอยู่บนที่ประทับกลางตำหนัก

ทว่าฝ่าเท้าเพิ่งสัมผัสกับพื้น กุ้ยเซ็งก็คำรามเสียงต่ำเป็นการปรามเขา ไว้ แต่ถึงกระนั้นก็ปั้นหนานอบน้อมเอ่ย “องค์ชายเจ็ด โปรดหยุดก่อน หาก ไม่มีรับสั่ง องค์ชายและองค์หญิงจากหกตำหนักก็ห้ามก้าวล่วงที่ประทับ ของฮ่องเต้และสองเฮา”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงสงบ ทว่าก็ขีดเส้นแบ่งระหว่างทนายทาสโดยตรง ออกจากทนายทาสอย่างชัดเจน ฉู๋หานยืนกระอักกระอ่วนอยู่กับที่ ดวงตา ที่ละม้ายคล้ายฉู๋อั่งเริ่มเอ่อคลอด้วยน้ำตาแห่งความน้อยเนื้อต่ำใจ

ฉู๋อั่งมองเขาแล้วเอ่ย “ลูกหลานอยากพูดอะไรก็พูดเถิด”

ฉู๋หานมองพระบิดาด้วยแววตารักใคร่ “ลูกหลานอยากให้เสด็จพ่อมา อยู่กับเสด็จแม่ เสด็จพ่อไม่มา เสด็จแม่ก็มักจะกินแล้วอาเจียน”

น้ำเสียงของเด็กน้อยเต็มไปด้วยความปรารถนา ชูอ่างตัวตาสายตามองโจวหย่า

โจวหย่ารู้สึกประตักประเดิด นางยิ้มรับอย่างอ่อนน้อมแล้วกล่าว “เด็กเล็กพูดจาเหลวไหลนัก ฝ่าบาทอย่าทรงฟังเขาเลยเพคะ สองเฮาทรงอ่อนเพลีย ฝ่าบาทควรประทับกับเหนียงเหนียงมากกว่า”

ระหว่างที่กล่าว จางฝูก็เข้ามารายงานว่าซ่งเหยียนและฟางผู่เหลียนเข้าวังตามรับสั่งแล้ว ชูอ่างจึงลูบดวงหน้าเล็กๆ ของฉู่หานแล้วลุกขึ้นจากที่ประทับ “พี่สี่ของเจ้าเพิ่งได้รับการสถาปนาเป็นองค์รัชทายาท ตำแหน่งบูรพาต้องคัดเลือกอาจารย์สามท่าน ระยะนี้เงินยุ่งนัก ลูกหาอยู่เป็นเพื่อนเสด็จแม่ของเจ้าแทนเงินด้วยแล้วกัน”

กล่าวจบก็หันไปทางสองเฮาซุน กำชับเสียงเบา “เงินไปไม่นานก็จะกลับ รอเงินร่วมกินมื้อกลางวันด้วยกัน” เมื่อไม่เห็นแววตำหนิในสายตาของนางจึงก้าวฝีเท้าแผ่วเบาไปยังตำหนักเฉียนชิง

สองเฮาซุนเห็นว่าไม่มีเรื่องใดจะสนทนาก็จึงส่งเหล่านางสนมกลับไป

โจวหย่าลุกขึ้นแล้วค้อมกายเล็กน้อย สองเฮาซุนถามนาง “ตั้งครรถ์ได้กี่เดือนแล้ว ต้องรักษาตัวให้ดี”

โจวหย่าตอบว่าสามเดือน ก่อนจะมีบุตรชายออกไป แผ่นหลังที่ค้อมลงเล็กน้อยขับให้เห็นท้องน้อยที่เริ่มนูนชัดขึ้น สองเฮาซุนยิ้มให้นางอย่างอ่อนโยน

ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ชื่อซุฟเยแห่งตำหนักหย่งเหอไม่ได้ปรากฏตัวเลย

เมื่อถึงเทศกาลโคมไฟ วังหลวงประดับประดาด้วยโคมไฟฟงดาม
มีการแสดงอุปรากรหลายรอบ นับว่าต้นฤดูใบไม้ผลิอันครึกครื้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว

พอถึงวันที่ยี่สิบเดือนหนึ่ง ได้ทำหยาง เจ้ากรมฝ่ายซ้ายสำนักตรวจ

การหลวงกับบุตรชายก็เข้าวังมาขอพระราชทานสมรส เนื่องจากสุหยิน ผู้เฒ่าหยางมีสุขภาพไม่แข็งแรง กลัวว่าจะผ่านปีนี้ไปไม่ได้ หากเป็นเช่นนั้น ทายาทรุ่นหลานจะต้องไว้ทุกข์สามปี เนื่องจากหยางเจียนก็จะอายุสิบแปด ปีแล้ว องค์หญิงใหญ่ก็มีพระชนชาติสิบห้าปีพอดี จึงอยากเร่งจัดงานมงคล ก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์นั้น เดิมสองฝ่ายตกลงเรื่องการหมั้นหมายไว้นาน แล้ว ญู่อย่างจึงทรงอนุญาตทันทีและส่งเรื่องเข้าสู่วาระการประชุมราชกิจ

หลังจากประกอบพิธีการหกชั้นตอน¹³⁶ กระทั่งถึงต้นเดือนสาม ราชสำนักก็จัดพิธีส่งตัวองค์หญิงออกรือนเป็นครั้งแรกในรอบการปกครอง ของฮ่องเต้สองรัชสมัย

ตามธรรมเนียมของราชวงศ์ต้าอี้ องค์หญิงทุกคนต้องได้รับ พระราชทานศักดิ์ก่อนอภิเษกสมรส ฮ่องเต้พระราชทานนาม 'องค์หญิง ผู่หนิง' แก่ฉู่เซียง มีความหมายว่าความสุข ความราบรื่น ความสงบ ปราศจากความยากลำบากและความวุ่นวาย

¹³⁶ 'พิธีการหกชั้นตอน' เป็นชุดพิธีกรรมแต่งงานตามประเพณีจีนโบราณ ประกอบ ด้วยการทาบหมอน การสอบถามชื่อ การดูสมพงศ์ การส่งของหมั้น การกำหนดฤกษ์ และการรับเจ้าสาว